

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský sou v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr.M. S.**, bytem v B., Ú. 24, zastoupeného Mgr.Radimem Strnadem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalované **Generální inspekci bezpečnostních sborů**, se sídlem v Praze 6, Skokanská 2311/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2012, č.j. GI-A-455-18/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí 17.oddělení Generální inspekce bezpečnostních sborů v Brně ze dne 15.6.2012. Byla tak částečně odmítnuta žádost žalobce o informace podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že se svojí žádostí o poskytnutí informace domáhal po inspekci Ministerstva vnitra sdělení, kdy se informace měly týkat příkazu vydaného podle ustanovení § 88a odst.1 trestního zákona Okresním soudem Brno – venkov pod sp.zn. 12Nt 37/2007. Žalobce k tomu uvedl, že příkaz byl soudem vydán na základě podnětu Ministerstva vnitra, Inspekce ministra vnitra ze dne 17.10.2007 a na základě příkazu bylo nařízeno všem mobilním operátorům provozujícím mobilní síť poskytnout údaje o veškerém uskutečněním

telekomunikačním provozu za období ode dne 29.4. do dne 29.10.2007, mezi nimiž se nachází čtyři telefonní čísla využívaná žalobcem. Soud vydal výše uvedený příkaz na základě podnětu Ministerstva vnitra, Inspekce ministra vnitra, který obsahuje poznatky, na jejichž základě byl podnět schválen. Prvním poznatkem je poznatek Ministerstva zahraničních věcí České republiky o tom, že Oddělení cizinecké policie Brno - venkov a Oddělení cizinecké policie Brno – město vydala kladná rozhodnutí ve věci žádostí cizinců o vízum k pobytu nad 90 dnů, ačkoliv k nim byla zastupitelským úřadem v Hanoji vydána záporná stanoviska, přičemž kladná rozhodnutí oddělení cizinecké policie jsou dávána do souvislosti s činností advokáta Mgr.M. S. Druhým poznatkem, na jehož základě byl vydán uvedený příkaz, jsou informace poskytnuté osobou nazvanou „informátor“. Tyto informace zjistil žalobce coby obhájce v trestní věci svého klienta. V trestní věci klienta žalobce nebyly zahájeny žádné úkony trestního řízení vůči žalobci a žalobce by se tyto informace v případě, kdyby se nestal obhájcem ve shora uvedené trestní věci, vůbec nedozvěděl.

Žalobce má za to, že každý má právo znát informace, které o něm orgány veřejné moci shromažďují a proto požádal o poskytnutí následujících informací:

- a) na základě jakého konkrétního poznatku Ministerstva zahraničních věcí České republiky, který byl Inspekcí ministra vnitra, 11.oddělení Brno v dubnu 2007 zaevidován, bylo postupem dle § 158 odst.1 trestního řádu zahájeno vyšetřování zaměřené na činnost advokátní kanceláře Mgr.M. S. Žalobce žádal o poskytnutí této informace ve stejné podobě, v jaké byla Ministerstvem zahraničních věcí České republiky Inspekci ministra vnitra, 11.oddělení Brno poskytnuta
- b) vzhledem k tomu, že osoby označené jako „informátoři“ zasáhly do práv žalobce a žalobce má právo se proti zásahům těchto osob hájit, žádal žalobce o sdělení totožnosti osob označených jako „informátoři“
- c) kdy, jakou formou, jakého obsahu, kterému policistovi osoba označená jako „informátor“ poskytovala informace
- d) zda a v jaké podobě jsou v současné době uchovány údaje o telekomunikačním provozu. Jestliže jsou údaje o telekomunikačním provozu uchovány, kde se v současné době nacházejí.

Žalobce v podané žalobě dále poukázal na to, že povinný subjekt žádosti nevyhověl a stejně tak nadřízený správní úřad vydal dne 9.12.2008 rozhodnutí, kterým rozhodnutí o nevyhovění žádosti povinným subjektem potvrdil. Žalobce proti uvedeným rozhodnutím brojil u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 24.4.2012, č.j. 7Ca 39/2009 - 52, rozhodnutí správního úřadu druhého stupně zrušil a věc vrátil žalované k novému rozhodnutí.

Následně Generální inspekce bezpečnostních sborů vydala dne 15.6.2012 nové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Žádosti o informaci, spočívající ve sdělení, zda a v jaké podobě jsou v současné době uchovány údaje o telekomunikačním provozu, jestliže jsou údaje o telekomunikačním provozu uchovány, kde se v současné době nacházejí, inspekce vyhověla, ve zbytku žádost o informaci s odkazem na ustanovení § 11 odst.4 písm.a) a § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítla.

Žalobce i proti uvedenému rozhodnutí brojil v zákonné lhůtě odvoláním ze dne 21.6.2012, které však bylo žalobou napadeným rozhodnutím ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů zamítnuto.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nezákonné. Povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích neobjasnili, z jakého zákonného důvodu žalobci neposkytnou informaci, spočívající ve sdělení, na základě jakého konkrétního poznatku Ministerstva zahraničních věcí České republiky bylo postupem podle trestního řádu zahájeno vyšetřování, zaměřené na činnost advokátní kanceláře Mgr.M. S. Požadovaná informace se nevyskytla v trestním řízení, ve kterém poskytoval obhajobu, při níž se dozvěděl o existenci požadovaných informací, ani v trestním řízení, které bylo vedeno proti osobě žalobce, na které se povinný subjekt odkazuje ve svém rozhodnutí. S ohledem na setrvávající postoj povinného subjektu i jeho nadřízeného správního úřadu požadovanou informaci žalobci neposkytnout, aniž by pro takový postup byl zákonný důvod, má žalobce za to, že jsou k jeho osobě neoprávněně shromažďovány informace a povinný subjekt i jeho nadřízení porušují právo žalobce na ochranu soukromí podle Listiny základních práv a svobod. Pokud byla žádost žalobce odmítnuta postupem podle ustanovení § 11 odst.4 zákona č. 106/1999 Sb., nebyl důvod pro takový postup, neboť žádné trestní řízení neprobíhalo a důvod odepření podle uvedeného zákonného ustanovení neexistuje. V odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt poukazuje na postup podle ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Ten podle názoru žalobce rovněž nepřipadá v úvahu, neboť důvody pro odmítnutí žádosti o informaci musí být totožné s důvody pro odmítnutí žádosti o informaci podle zákona účinného ke dni podání žádosti o informaci žalobce. Žádost podal žalobce dne 23.9.2008, přičemž uvedené ustanovení nabylo účinnosti až dnem 1.1.2009. Zákonná ustanovení nelze vykládat nepřipustným extenzivním způsobem v neprospěch žalobce, jak se o to pokoušejí povinný subjekt a nadřízený správní úřad.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že informace odmítl povinný subjekt poskytnout s odkazem na ustanovení § 23f zákona č. 283/1991 Sb., přičemž tento předpis byl v době rozhodování povinného subjektu již zrušen. Stávající právní předpis, upravující činnost Policie České republiky, neobsahuje žádná přechodná ustanovení, která by umožnila použití výše uvedeného zákonného ustanovení (již neplatného). Z uvedeného plyne, že povinný subjekt rozhodl o odmítnutí žádosti žalobce na základě zrušeného právního předpisu a tudíž nezákonně.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že nadřízený správní úřad povinného subjektu se s námitkami žalobce, obsaženými v odvolání, nijak nevypořádal, když opakuje a potvrzuje obsah rozhodnutí povinného subjektu. Závěrem dodal, že z charakteru jednotlivých dotazů nevyplývá snaha o kontrolu činnosti veřejné správy, ale snaha zjistit, kdy a kým byl žadatel kontrolován či monitorován, kdo z jeho okolí poskytoval důvěrné informace policistům a co všechno policie a jiné orgány mohly takto zjistit. Žalobce se s tímto názorem žalovaného neztotožňuje. Žalobce má nezpochybnitelné právo znát informace, které jsou o něm shromažďovány, kým jsou shromažďovány, za jakým účelem jsou shromažďovány a zda jsou shromažďovány oprávněně. Povinný subjekt ani žalovaný dosud žádným způsobem neposkytli žalobci vysvětlení, z jakého zákonného důvodu mu požadovanou informaci odmítají poskytnout. Žalovaný zcela zaměňuje trestní řízení, která měla být proti žalobci vedena. Žalobce byl sice pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, nicméně policejní spis k této věci žalobce byl veden pod č.j. ÚOOZ-110/TČ-2008, tedy nikoli ke značce, k níž měly být údajně shromažďovány informace. Jestliže žalovaný odkazuje na trestní řízení ukončené pravomocně rozhodnutím Krajského soudu v Brně, pak tato řízení

nijak nesouvisí s požadovanými informacemi a žalobci není zřejmé, zda žalovaný toto trestní řízení cituje z pouhé neznalosti věci anebo z nutnosti zdůraznit trestní minulost žalobce, což by svědčilo o absenci nestrannosti žalovaného při rozhodování.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že meritem řízení bylo odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. a věc se dostala do stadia, kdy o žádosti, podané žalobcem dne 29.9.2008, musel povinný subjekt – Generální inspekce bezpečnostních sborů – rozhodnout do patnácti dnů od obdržení rozsudku Městského soudu v Praze, sp.zn. 7Ca 39/2009. Z důvodu značného časového odstupu od podání žádosti musel povinný subjekt vyhledat a shromáždit potencionální zdroje informací v podobě konkrétních spisů, které nebyly k dispozici u povinného subjektu a proto došlo k prodloužení lhůty pro poskytnutí informací o deset dnů. Dne 15.6.2012 bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti v bodech 1 až 3, v bodě 4 žádosti byla informace žalobci poskytnuta. Žalovaný má za to, že jediným matoucím na celé věci je samotný obsah žaloby, která podává naprosto účelově zkreslený obraz jednoznačných faktů.

Žalovaný poukázal na to, že objasnění myšlenkových pochodů, vedoucích ke konečnému rozhodnutí ze dne 9.7.2012, se odrazilo v obsáhlém a precizním odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, není na místě. Odůvodnění je zjevně dostatečně přesvědčivé o správnosti postupu žalovaného, který ho vedl k rozhodnutí. V rámci tohoto rozhodnutí se žalovaný ztotožnil i s poměrně obsáhlou argumentací, uvedenou v rozhodnutí povinného subjektu v první instanci ze dne 15.6.2012, kterou nelze od žalobou napadeného rozhodnutí oddělit.

Žalovaný se v prvé řadě řídil rozsudkem Městského soudu v Praze, podle něhož soud, stejně jako žalovaný, nahlíží na nové rozhodnutí ve věci tak, že povinný subjekt se má zabírat zhodnocením žádosti podle faktického a právního stavu v době fáze původního rozhodovacího procesu Inspekce ministra vnitra, tedy za faktického a právního stavu, vztahenému k říjnu 2008. Žalovaný uplatnil v postupu při novém rozhodování o žádosti všechny zásady vyjádřené v odůvodnění a ve výrokové části rozhodl podle skutkového a právního stavu v době podání žádosti a jejího rozhodování, neboť jde o postup, který je nejméně na újmu práv žalobce, který nezapříčinil to, že povinný subjekt v roce 2008 vydal nezákonné rozhodnutí a musel na nové rozhodnutí ve věci čekat tři roky. Přijaté řešení nemohlo být v rozporu s veřejným zájmem, když se rozhodné právní skutečnosti od doby podání žádosti změnily, trestní řízení už neprobíhalo a zároveň došlo ke změně zákona č. 106/1999 Sb. Jediným možným, správným a spravedlivým byl postup, který žalovaný zvolil, tedy rozhodování podle faktického a právního stavu věci v době podání a původního rozhodování o žádosti za podmínek, daných zákonem č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 1.1.2009, se zohledněním tehdy platné související právní úpravy, včetně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že nad rámec odůvodnění byl u rozhodnutí v rámci první instance povinného subjektu ze dne 15.6.2012 u každého odstavce, týkajícího se výroku jednotlivých bodů žádosti, zmíněn na závěr i případný postup povinného subjektu, pokud by rozhodoval podle faktického a právního stavu věci k měsíci červnu 2012. Tento rozsah odůvodnění měl za cíl dostatečně objasnit myšlenkové pochody povinného subjektu pro případ, že by rozhodoval v podstatě o nové žádosti. Žalobce v podané žalobě záměrně mate soud, když část odůvodnění, které bylo učiněno nad rámec samotného rozhodnutí, zjevně účelově vztahuje k výrokové části rozhodnutí, ačkoliv toto odůvodnění je učiněno mimo návaznost na výrok a nad rámec rozhodnutí ve věci.

Žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle bodu č.1 v souladu s postupem, který byl objasněn ve vyjádření, přičemž tvrzení, že požadovaná informace se nevyskytla v trestním řízení, ve kterém poskytoval žalobce obhajobu a ani v trestním řízení, které bylo vedeno proti osobě žalobce, je irelevantní. V každém trestním řízení se vyskytuje několik druhů informací, které se - v závislosti na své důkazní a vypovídací hodnotě v dalších procesních stádiích trestního řízení - mohou promítnout do konečného vyšetřovacího spisu nebo nikoli. Důvod k odmítnutí podání informace, spočívající v probíhajícím trestním řízení, není podmíněn nutnou vazbou na osobu žadatele o informaci. Stěžejní je zdroj poptávané informace a v tomto případě i stadium trestního řízení. Zdrojem informace bylo jednoznačně probíhající trestní řízení, nejméně trestní řízení vedené pod č.j. In-269/11-TČ-2007. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně objasnil vzájemné souvislosti a tyto není třeba dokládat jednotlivými operativními či trestními spisy. Žalobce záměrně navrhuje provedení důkazu jejich vyžádáním, neboť v tom shledává formu zpřístupnění informací, o které již léta eminentně usiluje. Existenci poznatku Ministerstva zahraničních věcí a jeho souvislost s konkrétními trestnými řízeními dostatečně prokazují průvodní písemnosti, se kterými byly tyto poznatky inspekci postoupeny. Jedno z dotčených trestních řízení, vedené pod č.j. In-269/11-TČ2007 ode dne 16.10.2007, prokazatelně ještě probíhalo v době podání a rozhodování o žádosti žalobce v září a říjnu 2008, když obžaloba v této věci byla podána až dne 12.12.2008.

Pokud žalobce opět poukazuje na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí odkazuje na již zrušené ustanovení zákona o policii, žalovaný znovu odkazuje na zdůvodnění v článku 2 vyjádření, podle něhož žalovaný rozhodoval podle faktického a právního stavu věci a podle zákonné úpravy platné do dne 31.12.2008. Proto byl aplikován i tehdejší zákon o Policii České republiky.

Pokud jde o námitku žalobce, že se odvolací orgán nijak nevypořádal s námitkami žalobce, obsaženými v odvolání, tato námitka podle názoru žalovaného nemůže obstát. Námitky odvolatele byly řádně posouzeny a vzhledem ke kvalitě a pečlivému odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo naprosto na místě se v rámci odvolacího řízení s názory vyjádřenými v prvoinstančním rozhodnutí ztotožnit. Pokud jde o záměnu trestních řízení, ve kterých figuruje sám žalobce a která jsou stěžejní pro dokreslení situace s ohledem na netradiční postavení žalobce, který v části kauzy vystupoval jako obhájce obviněných a sám byl zároveň jedním z obviněných, lze uvést pouze to, že se evidentně podle spisové značky jedná o operativní spis v režimu utajení a tento spis obsahoval operativní poznatky a úkony, které byly provedeny dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání či ještě před zahájením úkonů trestního řízení. Informaci o ukončeném trestním řízení žalovaný považuje rovněž za důležitou pro celé řízení, neboť z popisu skutku a odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle ustanovení § 171d odst.1 trestního zákona, ve znění účinném ke dni 31.12.2009, ve stadiu pokusu, přičemž podstatou jednání byl návrh žalobce v pozici advokáta, že za úplatu zajistí pomoc při zajištění trvalého pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s rodinným příslušníkem občana České republiky tak, že obstará muže, který na příslušném matričním úřadě učiní nepravdivé prohlášení o určení otcovství k nezletilému cizinci, který takto získá státní občanství České republiky a jeho matce dopomůže k získání trvalému pobytu v České republice. Tím se potvrdila pravdivost informací, které byly součástí prvotních poznatků, postoupených Inspekci Ministerstva vnitra a které navazovaly na poznatky, zaslané z Ministerstva zahraničních věcí dne 12.4.2007.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21.11.2013 zástupce žalovaného správního úřadu poukázal na obtížnost situace, kdy žádost o informace byla podána v roce 2008, napadené rozhodnutí bylo vydáno až v roce 2012. Žalovaný tak musel zvažovat změnu právní úpravy, když podle novely zákona č. 106/1999 Sb., provedené zákonem č. 274/2008 Sb., mohl povinný subjekt žádost o informaci stroze odmítnout s odkazem na ustanovení § 11 odstavec 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt však takový postup nepovažoval za férový, protože žadatel o informaci nemohl předpokládat takovou změnu právní úpravy. Z tohoto důvodu povinný subjekt zvažoval i postup podle právní úpravy platné v roce 2008 a vzal rovněž v úvahu skutečnost, že v době podání žádosti trestní řízení probíhalo a po jeho skončení již nová žádost o informace podána nebyla. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno a námitky žaloby jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvráceny. Informace o trestním řízení jsou širším pojmem, jsou obsaženy v pomocných materiálech a neslouží vždy jako důkaz, proto nejsou obsaženy následně v trestním spise, protože není vhodné ozřejmit, od koho orgán činný v trestním řízení získal prvotní poznatky. Protože žalovaný dospěl k závěru, že změna právní úpravy je v dané věci v neprospěch žadatele, vycházel z původní právní úpravy z roku 2008 a zároveň se stručně vyjádřil k námitkám odvolatele i z pohledu právní úpravy nyní účinné.

Žalobce ani jeho právní zástupce se ústního jednání u soudu nezúčastnili a svoji nepřítomnost řádně a včas omluvili.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 29.9.2008 byla Ministerstvu vnitra, Inspekci ministra vnitra doručena žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., která je obsahově totožná s tvrzením, obsaženým v žalobě, konkrétně požadovanými informace byly informace, uvedené a citované výše v odůvodnění tohoto rozsudku.

Správní úřad prvního stupně dne 2.10.2008 vydal rozhodnutí č.j. In-262-2/11-A-2008, kterým žádost o poskytnutí informace odmítl s odvoláním na ustanovení § 11 odst.4 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. s odůvodněním, že požadované informace se týkají právě probíhajícího trestního řízení, které vychází z řízení ve věci, které jako policejní orgán vedlo 11.oddělení Inspekce Ministerstva vnitra pod č.j. In-269/11-TČ-2007 a které návazně v rámci trestního stíhání vede Okresní státní zastupitelství Brno – venkov. Dále byl uveden odkaz na ustanovení § 11 odst.4 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb. s odůvodněním, že pokud se týče rozhodnutí soudu o nařízení úkonu podle ustanovení § 88a trestního řádu, pak jde o rozhodnutí soudu v rámci jeho rozhodovací činnosti a uvedený vydaný příkaz není pravomocným rozsudkem. V dalším odstavci odůvodnění byl učiněn odkaz na ustanovení § 11 odst. 6 zákona.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, včetně doplnění, v němž namítal, že v probíhajícím trestním řízení působil jako obhájce, přičemž obvinění jsou v této věci stíhání pro skutky, které žádným způsobem nesouvisejí s požadovanými informacemi. Poukázal na nesprávně v odůvodnění uvedený odkaz na ustanovení § 11 odst.4 písm.b) zákona, protože nežádal poskytnout informace, které by se týkaly rozhodovací činnosti soudů, a proti aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona namítl, že jde o citaci ustanovení a tvrzení, že by byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost, považuje žalobce za nepřezkoumatelné.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9.12.2008, kterým změnil odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu tak, že vypustil odkazy na ustanovení § 11 odst. 6 zákona, které v době rozhodování nebylo účinné.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasně žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24.4.2012, č.j. 7Ca 39/2009-44 tak, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9.12.2008 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že právně závaznou částí správního rozhodnutí je výrok a pokud se postup odvolacího orgánu, kdy mění prvostupňové rozhodnutí v části odůvodnění, nemá promítnout ve výroku jeho rozhodnutí, je zřejmé, že bylo namístě odvolání zamítnout a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrdit. Ve výroku rozhodnutí o odvolání se projeví prováděná změna prvoinstančního rozhodnutí jenom tehdy, pokud se tato změna týká výroku.

Po vrácení věci Městským soudem v Praze vydala Generální inspekce bezpečnostních sborů, 17.oddělení Brno, dne 15.6.2012 rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti žalobce s tím, že žádosti o informaci, spočívající ve sdělení, zda a v jaké podobě jsou v současné době uchovány údaje o telekomunikačním provozu (bod D podané žádosti), vyhověla a ve zbytku žádost o informaci s odkazem na ustanovení § 11 odst.4, § 15 odst.1 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s ustanovením § 23f zákona č. 283/1991 Sb., odmítla.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce opět odvolání ze dne 21.6.2012, které je obsahově shodné s námitkami, uplatněnými v podané žalobě. O tomto odvolání rozhodl ředitel Generální inspekce bezpečnostních sborů rozhodnutím napadeným touto žalobou ze dne 9.7.2012, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí 17.oddělení Generální inspekce bezpečnostních sborů v Brně potvrdil s odůvodněním, že smyslem zákona č. 106/1999 Sb. je podávání informací, které mohou být dostupné komukoli za účelem kontroly činnosti veřejné správy a nikoli za účelem uplatňování práv konkrétní osoby, plynoucích jí z jiných právních předpisů. Z charakteru jednotlivých dotazů nevyplývá snaha o kontrolu činnosti veřejné správy, ale snaha zjistit, kdy a kým byl žadatel kontrolován či monitorován.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska uplatněných žalobních bodů a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Je nutno předeslat, že v průběhu správního řízení došlo k významné změně právní úpravy, a to účinností zákona č. 274/2008 Sb., kterým ke dni 1.1.2009 bylo do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo ustanovení § 11 odstavec 6, podle něhož povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.

Soud se zabýval otázkou, zda žalovaný při svém rozhodování měl vycházet z právní úpravy platné ke dni podání žádosti o informaci nebo z právní úpravy platné ke dni vydání

žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že zákon č. 274/2008 Sb. v části, kterou se mění zákon č. 106/1999 Sb. (článek LXVII.) ani v části obecné neobsahuje přechodná ustanovení, ze kterých by bylo možno dovodit, že pro řízení již zahájené platí dosavadní právní úprava, je nutno učinit závěr o tom, že při rozhodování v této věci bylo na místě vycházet z nové právní úpravy, respektive z právní úpravy zákona č. 106/1999 Sb. ve znění zákona č. 274/2008 Sb., platné a účinné ke dni 1.1.2009. To ve svém důsledku znamená, že mělo být postupováno podle ustanovení § 11 odstavce 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány zabývaly otázkou možnosti poskytnout požadované informace z pohledu staré právní úpravy.

Soud se proto zabýval otázkou, zda žalovaný v případě, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával také s dosavadní právní úpravou, platnou v době podání žádosti o informace, zatížil řízení a žalobou napadené rozhodnutí takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost a věcnou nesprávnost vydaného rozhodnutí a byla by tak důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem. K uvedenému je třeba poznamenat, že postup žalovaného odvolacího správního úřadu podle původní právní úpravy je postupem jednoznačně ve prospěch žadatele o informace, neboť ustanovení § 11 odstavec 6 zákona č. 106/1999 Sb. je právním ustanovením nepochybně přísnějším. Z toho vyplývá závěr, že žalobce nebyl postupem povinného subjektu i žalovaného odvolacího správního úřadu krácen ve svých právech a právem chráněných zájmech a zrušení napadeného rozhodnutí proto, že mělo být sice rozhodnuto shodně, ale s odkazem na jiné právní ustanovení, tj. s odkazem pouze na ustanovení § 11 odstavec 6 citovaného zákona se soudu jeví jako ryzí formalismus.

Je třeba uvést, že odkaz na ustanovení § 11 odstavec 6 zákona č. 106/1999 Sb. je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažen. Soud má za to, že podmínky uvedeného ustanovení pro neposkytnutí informací žalobci jsou splněny, protože je z odůvodnění rozhodnutí obou úřadů zřejmé, že pokud žalobce požadoval sdělení konkrétních a veškerých informací k poznatku Ministerstva zahraničních věcí, na základě kterého tehdejší Inspekce Ministerstva vnitra počala prověřovat činnost advokátní kancelář žalobce a identifikaci osob, které informace poskytly, nebylo žádosti žalobce vyhověno a informace nebyla poskytnuta s odkazem na ustanovení § 11 odst.4 písm.a/ zákona č. 106/1999 Sb., protože v době od podání žádosti probíhalo přípravné řízení trestní a následně i trestní stíhání konkrétních osob a uvolněním požadovaných informací by podle názoru správních úřadů došlo k ohrožení probíhajících řízení a schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost.

Jak bylo již uvedeno, žalovaný posuzoval žádost žalobce také podle právní úpravy platné ke dni podání žádosti. Jestliže tak učinil, byť to dle názoru soudu činit nemusel, pak je třeba vycházet ze situace, která zde ke dni podání žádosti byla. Nelze akceptovat stanovisko žalobce, který se v jedné části žaloby dovolává právní úpravy platné ke dni podání žádosti (bod č. II/2, strana 2 dole a strana 3 nahoře), když namítá, že ustanovení § 11 odstavec 6 nebylo možno aplikovat, protože nabylo účinnosti až po podání žádosti, zatímco v jiné části žaloby namítá, že nebylo možno odkázat na ustanovení právního předpisu, které bylo v době rozhodování (nikoli však v době podání žádosti) zrušeno (bod č. III/3 žaloby).

Pokud se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce podle právní úpravy platné ke dni podání žádosti, učinil tak nad rámec své povinnosti. To však samo o sobě neznamená, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.

Pokud žalobce požadoval poskytnutí informace v podobě sdělení totožnosti osob, označených jako informátoři, byla jeho žádost odmítnuta s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 23f zákona č. 283/1999 Sb., o Policii ČR, neboť se jedná o žádost o poskytnutí osobních údajů týkajících se osob, které v dané věci poskytovaly informace a služby a poskytnutí informací by hrozilo vyzrazením spolupráce těchto osob s policií, která je povinna chránit identitu informátorů. Povinný subjekt zcela jednoznačně v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil, že může poskytnout informace, týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy na jejich ochranu, přičemž omezujícím předpisem pro poskytnutí požadované informace je právě zákon o Policii České republiky. Na důvodnosti uvedeného závěru ničeho nemění ani změna právní úpravy, když institut informátora a jeho ochrany je upraven i v nové právní úpravě (ustanovení § 73 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky).

Obdobně to platí i o požadavku žalobce na poskytnutí informace, kdy, jakou formou, jakého obsahu a kterému policistovi osoba označená jako informátor poskytovala informace. Důvody odepření poskytnutí informací jsou v tomto případě zcela totožné a povinný subjekt účel a smysl právní úpravy popsal v odůvodnění rozhodnutí o odepření poskytnutí informací, kde pregnančně vyjádřil, že zájem státu na vyhledávání a odhalování trestné činnosti převyšuje nad zájmem jednotlivce zjistit, kdo z jeho okolí spolupracuje s bezpečnostními sbory a poskytuje jim informace. Žalovaný správně postupoval podle ustanovení § 15 odstavec 1 a § 11 odstavec 4 písm.a/ zákona č. 106/1999 Sb., když neposkytl žalobci informace o probíhajícím trestním řízení.

Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru soudu dostatečně podrobně a úplně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce následně zopakoval a převzal i v podané žalobě jako žalobní body v řízení před správním soudem. Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se velice podrobně vypořádal s námitkami žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody odepření požadovaných informací podrobně zabývaly a vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto postupoval podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.listopadu 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu